

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

7 март 2024 година *

„Обжалване — Иск за обезщетение — Извъндоговорна отговорност на Европейския съюз — Твърдяно неправомерно поведение на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) — Прессъобщение на OLAF — Защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза — Регламент (ЕС) 2018/1725 — Член 3, точка 1 — Понятия „лични данни“ и „физическо лице, което може да бъде идентифицирано“ — Разследвания, провеждани от OLAF — Регламент (ЕС, Евратом) № 883/2013 — Презумпция за невинност — Право на добра администрация“

По дело C-479/22 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 14 юли 2022 г.,

ОС, представлявана от I. Ktenidis, dikigoros,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, представлявана от Т. Adamopoulos и J. Vaquero Cruz, F. Blanc и A. Bouchagiar,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: Т. von Danwitz (докладчик), председател на състава, Р. G. Xuereb и А. Kumin, съдии,

генерален адвокат: N. Emiliou,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

* Език на производството: гръцки.

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 С жалбата си ОС иска отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 4 май 2022 г., ОС/Комисия (Т-384/20, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2022:273), с което Общият съд отхвърля иска ѝ на основание член 268 ДФЕС за поправка на вредите, които твърди, че е претърпяла вследствие на прессъобщение № 13/2020 на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) от 5 май 2020 г., което е озаглавено „Проведено от OLAF разследване разкрива измама, свързана с финансирането на научни изследвания в Гърция“ (OLAF investigation uncovers research funding fraud in Greece) (наричано по-нататък „спорното прессъобщение“), доколкото е извършено неправомерно обработване на личните ѝ данни и са предоставени неверни сведения във връзка с нея.

I. Правна уредба

A. Регламент (ЕС, Евратом) № 883/2013

- 2 Член 5 от Регламент (ЕС, Евратом) № 883/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 11 септември 2013 година относно разследванията, провеждани от Европейската служба за борба с измамите (OLAF), и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1073/1999 на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (Евратом) № 1074/1999 на Съвета (ОВ L 248, 2013 г., стр. 1), е озаглавен „Започване на разследване“ и предвижда в параграф 1:

„Генералният директор може да започне разследване, когато са налице достатъчно подозрения, които могат да се основават и на сведения, предоставени от трета страна или от анонимен източник за извършването на измама, корупция или друга незаконна дейност, засягаща финансовите интереси на [Европейския съюз]. При вземане на решението дали да се започне разследване или не генералният директор взема под внимание приоритетите на политиката за разследване и годишния план за управление на [OLAF], определени в съответствие с член 17, параграф 5. При решението се взема предвид и необходимостта от ефикасно използване на ресурсите на [OLAF] и от пропорционалност на приложените средства. По отношение на вътрешните разследвания специално се взема предвид институцията, органът, службата или агенцията, които са в най-добра позиция да го извършат въз основа по-конкретно на: характера на фактите, действителните или потенциалните финансови последици от случая и вероятността за последващи съдебни действия“.

- 3 Член 9 от този регламент е озаглавен „Процесуални гаранции“ и предвижда в параграф 1:
„При разследването [OLAF] търси доказателства както в полза, така и срещу засегнатото лице. Разследванията се провеждат обективно и безпристрастно и в съответствие с принципа на презумпцията за невинност и с процесуалните гаранции, определени в настоящия член“.
- 4 Член 10 от посочения регламент е озаглавен „Поверителност и защита на данните“ и гласи:
„1. Информацията, предадена или получена в хода на външни разследвания, в каквато и форма да е тя, е защитена от съответните разпоредби.“

2. Информацията, изпратена или получена в хода на вътрешните разследвания, в каквато и форма да е тя, е предмет на професионална тайна и се ползва от защитата, предвидена в разпоредбите, приложими за институциите на Съюза.

[...]

5. Генералният директор гарантира, че информацията за обществеността се дава по неутрален и безпристрастен начин и че тя се огласява при спазване на поверителността на разследванията и в съответствие с принципите, определени в настоящия член и в член 9, параграф 1.

[...]“.

- 5 Член 11 от Регламент № 883/2013 е озаглавен „Доклад за разследването и действия след разследването“ и предвижда в параграф 1:

„След завършване на дадено разследване от [OLAF] се изготвя доклад под разпореждането на генералния директор. В доклада се представя правното основание за разследването, предприетите процесуални действия, установените факти и първоначалната им правна квалификация, оценка на финансовите последици от установените факти, спазването на процесуалните гаранции в съответствие с член 9 и заключенията от разследването.

Докладът е придружен от препоръки на генералния директор за това дали да се предприемат действия или не. В тези препоръки при необходимост се посочват евентуални дисциплинарни, административни, финансови и/или съдебни действия[,] [които трябва да бъдат предприети от] институции[те], органи[те], служби[те] и агенции[те,] и [от] компетентните органи на засегнатите държави членки и се прави по-конкретно оценка на размера на сумите, които следва да бъдат възстановени, и предварителна правна квалификация на установените факти“.

Б. ОРЗД

- 6 Член 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1, наричан по-нататък „ОРЗД“) е озаглавен „Материален обхват“ и предвижда в параграф 3:

„При обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза се прилага Регламент (ЕО) № 45/2001 [на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142)]. Регламент (ЕО) № 45/2001 и другите правни актове на Съюза, приложими към подобна обработка на лични данни, се адаптират към принципите и правилата на настоящия регламент в съответствие с член 98“.

7 Член 4 от ОРЗД е озаглавен „Определения“ и гласи следното:

„За целите на настоящия регламент:

1) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, икономическата, културната или социалната идентичност на това физическо лице;

[...]“.

8 Член 98 от ОРЗД е озаглавен „Преглед на други правни актове на Съюза за защитата на данните“ и предвижда:

„Ако е целесъобразно, [Европейската комисия] представя законодателни предложения за изменение на други правни актове на Съюза за защита на личните данни, за да гарантира единна и съгласувана защита на физическите лица във връзка с обработването. Това се отнася по-специално за правилата по отношение на защитата на физическите лица във връзка с обработването от институции, органи, служби и агенции на Съюза, както и за правилата по отношение на свободното движение на такива данни“.

В. Регламент (ЕС) 2018/1725

9 Съображения 4, 5 и 16 от Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 2018 г., стр. 39), гласят следното:

„(4) В [ОРЗД] се предвижда адаптирането на Регламент (ЕО) № 45/2001, за да се осигури силна и съгласувана рамка за защита на данните в Съюза и да се даде възможност за едновременното му прилагане[...] с [ОРЗД].

(5) Привеждането, доколкото е възможно, на правилата относно защитата на данните от страна на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза в съответствие с правилата относно защита на данните, приети за публичния сектор в държавите членки, е в интерес както на постигането на съгласуван подход към защитата на личните данни навсякъде в Съюза, така и на свободното движение на лични данни навсякъде в Съюза. Когато разпоредбите на настоящия регламент следват същите принципи като разпоредбите на [ОРЗД], тълкуването на тези две групи от разпоредби, съгласно практиката на Съда на Европейския съюз („Съда“), следва да бъде еднообразно, по-специално защото структурата на настоящия регламент следва да се разбира като еквивалентна на структурата на [ОРЗД].

[...]

(16) Принципите за защита на данните следва да се прилагат по отношение на всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано. Личните данни, които са били подложени на псевдонимизация, които могат да бъдат свързани с дадено физическо лице чрез използването на допълнителна информация, следва да се считат за информация, отнасяща се до физическо лице, което може да бъде идентифицирано. За да се определи дали дадено физическо лице може да бъде идентифицирано, следва да се вземат предвид всички средства, като например подбирането на лица за извършване на проверка, с които е най-вероятно да си послужи администраторът или друго лице, за да идентифицира пряко или непряко даденото физическо лице. За да се уточни дали има разумна вероятност дадени средства да бъдат използвани за идентифициране на физическото лице, следва да се вземат предвид всички обективни фактори, като например разходите и времето, необходими за идентифицирането, като се отчитат както наличните към момента на обработване на данните технологии, така и тяхното развитие. Поради това принципите на защита на данните не следва да се прилагат по отношение на анонимна информация, а именно информация, която не е свързана с идентифицирано или подлежащо на идентифициране физическо лице, или по отношение на лични данни, които са анонимизирани по такъв начин, че субектът на данните вече не може да бъде идентифициран. Ето защо настоящият регламент не се отнася до обработването на такава анонимна информация, включително за статистически или изследователски цели“.

10 Член 2 от Регламент 2018/1725 е озаглавен „Обхват“ и предвижда в параграф 1, че този регламент „се прилага за обработването на лични данни от всички институции и органи на Съюза“.

11 Член 3 от посочения регламент е озаглавен „Определения“ и гласи:

„За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

1) „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано [...]; физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, икономическата, културната или социалната идентичност на това физическо лице;

[...]

3) „обработване“: означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като [...] разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни [...];

[...]“.

- 12 В членове 4 и 5 от Регламент 2018/1725 са посочени съответно принципите, свързани с обработването на лични данни, и условията за законосъобразност на обработването. Член 6 от този регламент определя елементите, които администраторът трябва да вземе предвид, за да се увери дали обработването за други цели, различни от целта, за която са били първоначално събрани личните данни, е съвместимо с последната цел. Накрая, член 15 от посочения регламент изброява информацията, която трябва да се предоставя при събиране на лични данни от субекта на данните.

II. Обстоятелствата по спора

- 13 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 1—8 от обжалваното съдебно решение и за целите на настоящото производство могат да бъдат обобщени по следния начин.
- 14 Жалбоподателката — гръцка гражданка, е университетски изследовател в областта на приложенията на нанотехнологиите, съхраняването на енергия и биомедицината.
- 15 През 2007 г. тя внася в Европейския научноизследователски съвет предложение за научни изследвания във връзка с проект, който е озаглавен „Изследване на прехода от микро към нано: теоретични и експериментални основи, симулации и приложения“ (наричан по-нататък „проектът“).
- 16 На 30 септември 2008 г. Комисията на Европейските общности и Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Солунски университет „Аристотел“, Гърция) (наричан по-нататък „Университетът „Аристотел““) подписват споразумение за отпускане на безвъзмездни средства № 211166 (наричано по-нататък „споразумението“) във връзка с проекта. Университетът „Аристотел“ е определен за приемаща институция на проекта. На 15 юли 2009 г. влиза в сила допълнително споразумение към споразумението за отпускане на безвъзмездни средства, с което Комисията е заменена с Изпълнителната агенция на Европейския научноизследователски съвет (ERCEA) като съдоговорител на този университет.
- 17 Споразумението предвижда максимален размер от 1 128 400 евро безвъзмездни средства за осъществяването на проекта, които са отпуснати на Университета „Аристотел“ като главен бенефициер, на жалбоподателката в качеството ѝ на главен научен изследовател, както и на друга научноизследователска институция, намираща се в Гърция, която на 25 февруари 2012 г. е заменена с друга научноизследователска институция, намираща се в Германия. Проектът е осъществен в лаборатория на този университет, която е ръководена от бащата на жалбоподателката.
- 18 Тъй като проектът приключва на 30 септември 2013 г., Университетът „Аристотел“ декларира пред ERCEA разходи в общ размер на 1 116 189,21 евро, включително разходи за персонал в размер на 255 219,37 евро, както и сума в размер на 15 020,54 евро за пътни разходи. Университетът „Аристотел“ е поискал да му бъде изплатена тази сума въз основа на споразумението.
- 19 След последващ финансов одит ERCEA стига до извода, че разходи за персонал в размер на 245 525,43 евро не са допустими, и решава да поиска от Университета „Аристотел“ възстановяването на тази сума, като издава дебитно известие за тази цел. Университетът „Аристотел“ оспорва основателността на това дебитно известие пред Общия съд. С

решение от 17 януари 2019 г., Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA (T-348/16 OP, EU:T:2019:14), Общият съд приема, че вземането, посочено в дебитното известие на ERCEA, което има за цел този университет да възстанови сумата от 245 525,43 евро, е лишено от основание в частта му за 233 611,75 евро, които съответстват на допустими разходи. Това решение впоследствие е потвърдено от Съда в производство по обжалване с решение от 14 януари 2021 г., ERCEA/Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (C-280/19 P, EU:C:2021:23).

- 20 Тъй като ERCEA е уведомила и OLAF за резултатите от одита си, на 29 май 2015 г. генералният директор на OLAF решава в съответствие с член 5 от Регламент № 883/2013 да започне разследване във връзка с евентуални нередности или евентуална измама в рамките на изпълнението на проекта.
- 21 В своя окончателен доклад от 11 ноември 2019 г. във връзка с разследването си OLAF излага няколко констатации. Въз основа на тези констатации тя препоръчва, от една страна, ERCEA да вземе подходящи мерки за възстановяване от Университета „Аристотел“ на сумите, считани за недължими. От друга страна, тя изпраща този доклад на националните съдебни органи и им препоръчва да започнат производства за измама, както и за съставяне и използване на документи с невярно съдържание срещу жалбоподателката, нейния баща и някои членове на персонала на този университет.
- 22 На 5 май 2020 г. OLAF публикува на своя уебсайт спорното прессъобщение. Това прессъобщение, в което се споменава посоченото в точки 20 и 21 от настоящото решение разследване, гласи следното:

„Защитата на бюджета на Съюза, предвиден за научни изследвания, винаги е била от особено значение за [OLAF]. Разследващите служители на [OLAF] установиха сложна измама с участието на гръцки научен работник и нейната мрежа от международни научни изследователи.

Случаят се отнася до безвъзмездни средства в размер на около 1,1 милиона евро, предоставени от [ERCEA] на гръцки университет. Тези средства са били предназначени за финансиране на научноизследователски проект, провеждан под ръководството на обещаващ млад научен работник, чийто баща работи във въпросния университет. Проектът включва мрежа от над 40 научни изследователи в целия свят под ръководството на гръцкия научен работник.

У OLAF се зародиха подозрения, когато откри начина, по който се твърди, че е било платено на международните научни изследователи. Били са издадени чекове на името на отделните научни изследователи, но след това са депозирани в банкови сметки с множество титуляри. Подозренията се увеличили, когато се оказа, че чековете са били депозирани по банковите сметки от главния научен работник.

Тогава екипът от разследващи служители на OLAF реши да извърши проверка на място във въпросния университет. Въпреки опитите на главния научен изследовател да възпрепятства разследването, благодарение на помощта на гръцките национални правоприлагащи органи, които дадоха достъп до банковите сметки, и благодарение на дигиталните криминалистични разследвания на самата OLAF, OLAF успя да възстанови истинската история, която се крие зад измамата.

Бяха намерени конкретни доказателства, които установяват, че главният научен работник е открила банковите сметки, използвани за „плащането“ на международните научни изследователи, и се е конституирала като сътитутляр на тези сметки, за да има достъп до средствата. OLAF проследи финансовите следи и успя да докаже, че значителни суми са били изтеглени в брой от научния работник или са били прехвърлени по нейната лична сметка. OLAF се свърза с някои научни изследователи, за които се предполага, че са участвали в научноизследователския проект. Нито един от тях не е знаел, че името му е свързано с проекта, нито е знаел за банковата сметка, открита на негово име, или за каквото и да било плащане в негова полза.

[...]

Разследването приключи през ноември миналата година с препоръки, които приканват, от една страна, ERCEA да събере около 190 000 евро (а именно частта от безвъзмездните средства в размер на 1,1 милиона евро, за която се твърди, че е изплатена на международните научни изследователи), и от друга страна, националните органи — да започнат съдебни производства срещу участващите лица“.

III. По иска пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 23 С искова молба, подадена в секретариата на Общия съд на 16 юни 2020 г., жалбоподателката предявява иск на основание член 268 ДФЕС, с който се иска Комисията да бъде осъдена да поправи неимуществените вреди, които твърди, че са ѝ причинени от спорното прессъобщение.
- 24 В подкрепа на иска си жалбоподателката поддържа, че с публикуването на спорното прессъобщение OLAF грубо е нарушила разпоредбите на Регламент 2018/1725 относно защитата на личните данни, принципа на презумпцията за невиновност, предвиден в член 48, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), както и в член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2013, задължението за спазване на поверителността на разследванията, посочено в член 10, параграф 5 от последния регламент, правото на добра администрация, посочено в член 41 от Хартата, както и принципа на пропорционалност.
- 25 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля всички оплаквания на жалбоподателката срещу OLAF и отхвърля изцяло подадения от нея иск.

IV. Искания на страните

- 26 С жалбата си жалбоподателката моли Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да се произнесе окончателно по иска и
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, свързани както с производството по обжалването, така и с производството пред Общия съд.

27 Комисията моли Съда:

- да отхвърли жалбата и
- да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

V. По жалбата

28 В подкрепа на жалбата си жалбоподателката изтъква три основания, първото — неправилно тълкуване на понятието „физическо лице, което може да бъде идентифицирано“ по смисъла на член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725, второто — неправилно тълкуване на член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2013 и на член 48, параграф 1 от Хартата във връзка с член 6, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), относно обхвата на презумпцията за невинност, и третото — изопачаване на доказателствата, свързани с нарушението на член 41 от Хартата относно правото на добра администрация.

A. По първото основание

29 С първото основание за обжалване, което се подразделя на четири части, жалбоподателката твърди, че Общият съд е нарушил правото на Съюза, като в точки 91 и 92 от обжалваното съдебно решение е заключил, че тя не е доказала, че спорното прессъобщение само по себе си, но и с помощта на средства, които има разумна вероятност да бъдат използвани от читател, е позволило да се идентифицира жалбоподателката, така че съдържашката се в това прессъобщение информация не попадала в обхвата на понятието „лични данни“ по смисъла на член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725 и този регламент не бил приложим.

1. По първата и втората част от първото основание

a) Доводи на страните

30 С първата и втората част от първото основание, които следва да се разгледат заедно, жалбоподателката упреква Общия съд, че е приложил неправилни правни критерии за тълкуването на понятието „физическо лице, което може да бъде идентифицирано“, съдържашо се в член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725.

31 Що се отнася до първата част, тя поддържа, че в точка 49 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че идентифицирането ѝ трябва да произтича от спорното прессъобщение и не може да е резултат от външни или допълнителни елементи, които не са свързани с поведението, в което се упреква OLAF. Съгласно практиката на Съда на понятието „непряко идентифициране“ било присъщо, че за идентифицирането са необходими допълнителни данни, като такива данни могат да бъдат на разположение на лице, различно от администратора (вж. в този смисъл решение от 19 октомври 2016 г., Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, т. 39 и 41).

- 32 Така в точка 76 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно приел, че физическо лице, за което се отнася дадена информация, „може да бъде идентифицирано“ по смисъла на член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725 само ако самоличността му може да бъде установена от „средностатистически читател“, самият който не разполага с допълнителни данни, които му позволяват да установи самоличността на лицето, за което се отнася информацията. Напротив, тази разпоредба се отнасяла до всяко друго лице, различно от администратора, което разполага с такива данни. Следователно в точки 81, 82 и 87 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно отказал да вземе предвид обстоятелството, че германският журналист, посочен в точка 77 от обжалваното съдебно решение, я е идентифицирал като лицето, за което се отнася спорното прессъобщение. Общият съд трябвало да приеме, че тя може да бъде идентифицирана от читател, разполагащ с допълнителни данни, подобно на този германски журналист, и че при всички положения съдържанието се в това прессъобщение идентификатори можели да доведат до идентифицирането ѝ от членовете на семейството ѝ и нейните колеги, които са знаели за професионалния ѝ път, както и за ангажирането ѝ като главен научен изследовател в рамките на проекта.
- 33 С втората част от първото основание жалбоподателката твърди, че в точки 65, 67 и 68 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че само минимални или незначителни средства, с които лесно и бързо може да се докаже самоличността на лицето, за което се отнася информацията, попадат в обхвата на понятието „разумна вероятност дадени средства да бъдат използвани“ за идентифициране на лицето, за което се отнасят личните данни. Всъщност в съображение 16 от Регламент 2018/1725 само се посочвало, че за да се установи дали има разумна вероятност дадени средства да бъдат използвани за идентифициране на дадено лице, следвало да се вземат предвид разходите и времето, необходими за идентифицирането, без да се изисква тези разходи или това време да са минимални или незначителни.
- 34 Комисията моли първата и втората част от първото основание да се отхвърлят.
- 35 Що се отнася до първата част, тази институция изтъква, че Регламент 2018/1725 възприема „вероятността от идентифициране“ като критерий за определяне на възможността за идентифициране, и се позовава на необходимостта да се вземат предвид „всички обективни фактори“, за да се определи тази вероятност. Така само хипотетичната възможност за разпознаване на дадено лице не била достатъчна, за да се приеме, че то „може да бъде идентифицирано“. Като припомня, че обжалването се ограничава само до правни въпроси, Комисията отбелязва, че Общият съд е разгледал фактическите твърдения на жалбоподателката, за да определи дали тя може да бъде идентифицирана пряко или непряко, като същевременно е подчертал, че тя е трябвало да докаже, че условията за извъндоговорната отговорност на Съюза по член 340 ДФЕС са изпълнени. В точка 73 от обжалваното съдебно решение обаче Общият съд заключил, че жалбоподателката не е доказала, че може да бъде идентифицирана със сигурност от читател на спорното прессъобщение благодарение на разумната вероятност дадени средства да бъдат използвани.
- 36 Освен това Комисията обяснява, че в точка 58 от обжалваното съдебно решение Общият съд е заключил, че жалбоподателката не е доказала наличието на никакъв конкретен случай, в който да е била идентифицирана единствено от прочита на спорното прессъобщение. Така жалбоподателката не можела валидно да изведе доводи от обстоятелството, че е можела да бъде идентифицирана от членове на семейството ѝ или от

колеги. Освен това, както следвало от точки 73 и 78—81 от обжалваното съдебно решение, пред Общия съд било установено, че единственото лице, което е определило и разкрило публично самоличността на жалбоподателката, е бил германският журналист, но че той вече е познавал професионалния ѝ път и този на баща ѝ и е разполагал с много информация. На етапа на обжалването обаче не можело да се оспорва, че посоченият журналист е разполагал със „субективни външни познания“ за жалбоподателката.

- 37 Що се отнася до втората част от първото основание, Комисията поддържа, че от точки 65—68 от обжалваното съдебно решение не следва, че само „минимални или незначителни“ средства отговарят на определението за „разумна вероятност дадени средства да бъдат използвани“. По-специално доводите на жалбоподателката се основавали на неправилен и изолиран прочит на точка 65, последно изречение от обжалваното съдебно решение, което трябвало да се тълкува във връзка с останалото съдържание на точка 65 и с точки 61—68 от това съдебно решение, в които Общият съд е разгледал доводите на жалбоподателката. Използваният от Общия съд правен критерий се отнасял именно до това дали жалбоподателката може да бъде идентифицирана в спорното прессъобщение при разумна вероятност дадени средства да бъдат използвани.

б) Съображения на Съда

- 38 С първата и втората част от първото основание жалбоподателката по същество упреква Общия съд, че е допуснал няколко грешки при прилагане на правото, като е приел, че съдържачата се в спорното прессъобщение информация не попада в обхвата на понятието „лични данни“ по смисъла на член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725 и че следователно този регламент не е приложим спрямо нея.

1) По допустимостта на първата част от първото основание

- 39 Комисията счита, че някои доводи, изложени в подкрепа на първата част от първото основание, попадат в обхвата на преценката на фактите от Общия съд и поради това не подлежат на контрол от Съда в рамките на настоящото производство по обжалване.
- 40 В това отношение следва да се припомни, че дадената от Общия съд правна квалификация на определен факт или определен акт е правен въпрос, който може да бъде повдигнат при обжалването (решение от 12 май 2022 г., Klein/Комисия, C-430/20 P, EU:C:2022:377, т. 41 и цитираната съдебна практика).
- 41 От формулировката на първата част от първото основание, както и от всички изтъкнати в нейна подкрепа доводи обаче следва, че жалбоподателката упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е основал на неправилни правни критерии при тълкуването на израза „физическо лице, което може да бъде идентифицирано“ и като въз основа на това е направил неправилна правна квалификация на информацията, която се съдържа се в спорното прессъобщение, като информация, която не попада в обхвата на понятието „лични данни“ по член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725.
- 42 От това следва, че първата част от първото основание е допустима.

2) По основателността на първата и втората част от първото основание

- 43 В самото начало следва да се отбележи, че определението на понятието „лични данни“ в член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725 по същество е идентично с това в член 4, точка 1 от ОРЗД. Освен това, както следва от съображения 4 и 5 от Регламент 2018/1725, както и от член 2, параграф 3 и член 98 от ОРЗД, законодателят на Съюза е искал да въведе режим на защита на личните данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, който е равностоен на предвидения в ОРЗД, за да се гарантира единна и съгласувана защита на физическите лица във връзка с обработването на техните лични данни в рамките на Съюза. Следователно трябва да се гарантира еднакво тълкуване на член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725 и на член 4, точка 1 от ОРЗД.
- 44 Член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725 гласи, че лични данни са „всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано“.
- 45 Съдът обаче е постановил, че употребата на израза „всяка информация“ в определението на понятието „лични данни“ по член 4, точка 1 от ОРЗД, отразява целта на законодателя на Съюза да придаде широк смисъл на това понятие, което потенциално обхваща всякакъв вид информация, както обективна, така и субективна, под формата на становища или преценки, при условие че „засяга“ субекта на данни. Дадена информация засяга физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано, ако поради своето съдържание, крайна цел или последици тя е свързана с лице, което може да бъде идентифицирано (решение от 4 май 2023 г., Österreichische Datenschutzbehörde и CRIF, C-487/21, EU:C:2023:369, т. 23 и 24).
- 46 Що се отнася до „възможността да бъде идентифицирано“ дадено физическо лице, член 3, параграф 1 от Регламент 2018/1725 уточнява, че физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е „лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице“.
- 47 Използването от законодателя на Съюза на думата „непряко“ означава, че за да квалифицира дадена информация като лични данни, не е необходимо информацията да позволява сама по себе си да се идентифицира субектът на данни (вж. по аналогия решение от 19 октомври 2016 г., Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, т. 41).
- 48 В това отношение в съображение 16 от този регламент се уточнява, че за да се определи дали дадено физическо лице може да бъде идентифицирано, следва да се вземат предвид „всички средства“, „с които е най-вероятно“ да си послужи администраторът или „друго лице“, за да идентифицира „пряко или непряко“ физическото лице. Така, за да могат определени данни да се считат за „лични данни“, не се изисква цялата информация, която позволява идентифицирането на субекта на данни, да трябва да се намира в ръцете на едно-единствено лице (вж. по аналогия решение от 19 октомври 2016 г., Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, т. 43).

- 49 По-специално обстоятелството, че за идентифицирането на субекта на данните е необходима допълнителна информация, не може да изключи възможността разглежданите данни да бъдат квалифицирани като лични данни (вж. по аналогия решение от 19 октомври 2016 г., Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, т. 44).
- 50 Възможността за съчетаване на разглежданите данни с допълнителна информация обаче трябва да представлява средство, което има разумна вероятност да бъде използвано за идентифициране на субекта на данните. Съгласно съображение 16 от Регламент 2018/1725, за да се уточни дали има разумна вероятност дадени средства да бъдат използвани за идентифициране на физическото лице, следва да се вземат предвид всички обективни фактори, като например разходите и времето, необходими за идентифицирането, като се отчитат както наличните към момента на обработване на данните технологии, така и тяхното развитие.
- 51 В това отношение Съдът вече е постановил, че няма разумна вероятност дадено средство да бъде използвано за идентифициране на субекта на данни, когато идентифицирането на това лице е забранено от закона или фактически неизпълнимо, например тъй като това би означавало несъразмерно усилие на време, разходи и труд, така че вероятността от идентифициране в действителност изглежда незначителна (вж. по аналогия решение от 19 октомври 2016 г., Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, т. 46).
- 52 В настоящия случай, когато разглежда въпроса дали спорното прессъобщение съдържа лични данни по смисъла на член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725, в точка 49 от обжалваното съдебно решение Общият съд припомня, че само актовете или действията, за които носи отговорност институция или орган на Съюза, могат да доведат до ангажиране на отговорността на Съюза. От това Общият съд заключава в същата точка 49, че идентифицирането на жалбоподателката трябва да произтича от спорното прессъобщение и не може да бъде резултат от външни елементи, които не са свързани с поведението, в което се упреква OLAF, поради което той съсредоточава проверката си върху информацията, която се съдържа единствено в това прессъобщение и която евентуално е била от естество да позволи на читателите му да идентифицират жалбоподателката.
- 53 По-нататък, що се отнася до разкриването на самоличността на жалбоподателката от германския журналист, който е публикувал статия в социалните мрежи (Twitter) относно обвиненията на OLAF, съдържащи се в отнасящото се до нея спорно прессъобщение, в точки 82 и 87 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че това разкриване не може да бъде взето предвид, тъй като този журналист не е бил в състояние да идентифицира жалбоподателката само въз основа на съдържащите се в спорното прессъобщение идентификатори и че му е било необходимо да използва външни и допълнителни на посоченото прессъобщение елементи за идентифициране. За да стигне до този извод, в точки 76 и 81 от обжалваното съдебно решение Общият съд по-специално приема, че посоченият журналист не е бил средностатистически читател, а професионален разследващ журналист, специализиран в областта на науката, който имал субективни външни познания за жалбоподателката.
- 54 При все това въпросът дали информацията, съдържаща се в прессъобщение на институция или орган на Съюза, попада в обхвата на понятието „лични данни“ по смисъла на член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725, не може да се смесва с въпроса за условията, които са необходими за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза. Този първи въпрос трябва да се преценява изключително с оглед на условията, поставени от тази

разпоредба, и следователно, противно на постановеното от Общия съд в точка 49 от обжалваното съдебно решение, не може да зависи от съображения, свързани с възможността да се вмени отговорност на Съюза за даден акт.

- 55 Във връзка с последното, както следва от съображенията, изложени в точки 48—51 от настоящото решение, присъщо на „непрякото идентифициране“ на дадено лице е, че допълнителната информация трябва да се съчетае с разглежданите данни за целите на идентифицирането на съответното лице. От това следва също, че противно на постановеното от Общия съд в точки 49 и 87 от обжалваното съдебно решение, фактът, че тази допълнителна информация произхожда от лице или източник, които са различни от администратора на разглежданите данни, по никакъв начин не изключва възможността дадено лице да може да бъде идентифицирано.
- 56 Освен това Регламент 2018/1725 не поставя никакво условие относно лицата, които могат да идентифицират лицето, за което се отнася дадена информация, тъй като в съображение 16 от този регламент се посочва не само администраторът, но и „друго лице“.
- 57 Що се отнася по-специално до прессъобщение, публикувано от разследващ орган с цел да се информира обществеността за резултата от дадено разследване, то по своето естество е предназначено да бъде по-специално адресирано до журналистите, така че те не могат да бъдат разграничени от „средностатистическия читател“, на който се позовава точка 76 от обжалваното съдебно решение.
- 58 При все това обстоятелството, че разследващ журналист, както в настоящия случай, е разпространил самоличността на лице, за което се отнася дадено прессъобщение, само по себе си не позволява да се заключи, че съдържащата се в това прессъобщение информация непременно трябва да се квалифицира като лични данни по смисъла на член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725, и да освободи от задължението да се извърши проверка на възможността съответното лице да бъде идентифицирано.
- 59 Що се отнася до въпроса дали Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото във връзка с правната квалификация на фактите относно възможността жалбоподателката да бъде идентифицирана, спорното прессъобщение съдържа, както по същество отбелязва Общият съд в точки 53—55 от обжалваното съдебно решение, определен брой сведения, които се отнасят до жалбоподателката и могат да позволят нейното идентифициране, а именно нейния пол, гражданство и професия, указанието, че става въпрос за млад човек и че тя отговаря за разглеждания финансиран научноизследователски проект, също както споменаването на размера на безвъзмездните средства, на предоставящия орган, а именно ERCEA, на естеството на приемащия проекта субект и страната, в която същият се намира, а именно университет в Гърция, посочването на бащата на въпросното лице и на факта, че той упражнява професията си в същия субект, както и приблизителния брой научни изследователи, които работят за посочения проект под ръководството на въпросното лице.
- 60 Противно обаче на извода, до който стига Общият съд в точка 68 от обжалваното съдебно решение, информацията за пола на дадено лице, посочено в прессъобщение, за неговото гражданство, за дейността на баща му, за размера на безвъзмездните средства за научния проект и за географското местоположение на приемащия този научен проект субект, взети заедно, съдържат информация, която е от естество да позволи идентифицирането на лицето, посочено в това прессъобщение, по-специално от лица, работещи в същата научна област и познаващи професионалния му път.

- 61 В този контекст практиката на Съда, припомнена в точка 51 от настоящото решение, не позволява вероятността от идентифициране на субекта на данни да се квалифицира като незначителна. В това отношение за лицата, работещи в същата научна област, сведения като посочените в предходната точка от настоящото решение, взети заедно, могат да позволят идентифицирането на съответното лице, без това идентифициране да предполага несъразмерни усилия от гледна точка на време, разходи и труд. Освен това, противно на поддържаното от Комисията, жалбоподателката не е била длъжна да доказва, че действително е била идентифицирана от едно от тези лица, тъй като такова условие не е предвидено в член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725, който само изисква дадено лице да „може да бъде идентифицирано“.
- 62 Освен това, както е видно от точка 66 от обжалваното съдебно решение, описанието на уебсайта на ERCEA на около 70 проекта, финансирани от тази агенция и чиито приемащи институции са били разположени в Гърция, съдържа няколко ключови елемента, които позволяват на интернет потребителя да намери желаната информация, като името на ръководителя на проекта или името на приемащата институция, или пък размера на финансирането.
- 63 Прессъобщение, което се отнася до действия, за които се твърди, че са незаконни, като например измами или корупция, може обаче да породни някакъв интерес за обществеността и да подтикне своите читатели, и по-специално журналистите, да извършват проучвания относно лицето, за което се отнася съобщението. В такъв контекст усилията за извършване на такива проучвания в уебсайт като този на ERCEA, като се направи преглед на описанието на около 70 финансирани проекта, фигуриращи на този сайт, в съчетание с други проучвания в интернет, които вероятно позволяват да се получат името и други идентификатори на лицето, за което се отнася спорното прессъобщение, изобщо не изглеждат несъразмерни, така че вероятността от идентифициране на жалбоподателката от журналистите или от други лица, които не познават професионалния ѝ път, не може да се квалифицира като незначителна по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 51 от настоящото решение.
- 64 От изложените по-горе съображения следва, че в точки 49 и 87 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че идентифицирането на жалбоподателката не може да произтича от външни или допълнителни елементи, които не са свързани с поведението, в което се упреква OLAF. Освен това Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при правната квалификация на фактите, които са му били представени, като е приел в точка 68 от това решение, че съдържащите се в спорното прессъобщение идентификатори не позволяват разумно да се идентифицира жалбоподателката било въз основа на обикновен обективен прочит на това прессъобщение, било с помощта на средства, които „има разумна вероятност [...] да бъдат използвани“ от някой от неговите читатели.
- 65 Следователно в точки 91 и 92 от обжалваното съдебно решение Общият съд също неправилно е приел, че съдържащата се в спорното прессъобщение информация не попада в обхвата на понятието „лични данни“ по член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725 и че този регламент не се прилага в настоящия случай.
- 66 При това положение първата и втората част от първото основание трябва да бъдат уважени.

2. По третата и четвъртата част от първото основание

- 67 С оглед на постановеното в точка 65 от настоящото решение не следва да се разглеждат третата и четвъртата част от първото основание, тъй като те също са свързани с основателността на изводите в точки 91 и 92 от обжалваното съдебно решение.

Б. По второто основание

1. Доводи на страните

- 68 С второто основание за обжалване жалбоподателката оспорва извода на Общия съд в точка 106 от обжалваното съдебно решение, че тя не може да се позовава на нарушение на принципа на презумпцията за невиновност, предвиден в член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2013 и закрепен в член 48, параграф 1 от Хартата във връзка с член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, тъй като тя не била идентифицирана или не можела да бъде идентифицирана в спорното прессъобщение. Тя счита, че при всички положения Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото като е приложил критериите по член 3, точка 1 от Регламент 2018/1725 при проверката дали е налице евентуално нарушение на този принцип. Всъщност било достатъчно дадено лице да може да бъде идентифицирано по какъвто и да е начин, независимо от времето и разходите, необходими за тази цел.
- 69 Комисията иска второто основание да бъде отхвърлено по-специално с мотива, че нарушение на презумпцията за невиновност предполага лицето, което се позовава на такова нарушение, да е идентифицирано или да може да бъде идентифицирано, какъвто не бил настоящият случай.

2. Съображения на Съда

- 70 С оглед на извода в точка 65 от настоящото решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 106 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателката не е била идентифицирана или не е можело да бъде идентифицирана в спорното прессъобщение и поради това не е могла да докаже нарушение на презумпцията за невиновност.
- 71 Следователно, без да е необходимо да се разглеждат останалите доводи, изложени в рамките на второто основание за обжалване, това основание трябва да бъде уважено.

В. По третото основание

1. Доводи на страните

- 72 С третото си основание за обжалване жалбоподателката твърди, че в точки 157 и 169 от обжалваното съдебно решение Общият съд явно е изопачил доказателство, свързано с нарушението на правото на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата.

- 73 На първо място, жалбоподателката отбелязва, че противно на констатацията на Общия съд в точка 157 от обжалваното съдебно решение, от самия прочит на окончателния доклад на OLAF следва, че всички научни изследователи — а не само някои от тях — са декларирали, че са участвали в проекта. Всъщност в точка 2.3.3.2 от този доклад изрично се споменавало, че „десетте научни изследователи, които са отговорили на въпросниците на OLAF, са потвърдили, че са участвали в проекта „MINATRAN“. По същия начин от тази точка 2.3.3.2, според която „[в]ъпреки това някои научни изследователи не са потвърдили нито разходите, които са били декларирани от [Университета „Аристотел“] от тяхно име, нито притежаването на гръцка банкова сметка“, било видно — както и от съдържашото се в този доклад резюме на отговорите на научните изследователи — че по-голямата част от тях действително са знаели, че на тяхно име са открити банкови сметки и че са извършени плащания в тяхна полза. Така, макар от всички отговори на научните изследователи да било видно, че всички са знаели, че имената им са свързани с проекта, в спорното прессъобщение неточно се посочвало, че нито един научен изследовател не е знаел за това. Освен това преценката на Общия съд, че това прессъобщение е искало да каже „някои“ научни изследователи, като използва изрза „нито един“, представлявала изопачаване на този израз.
- 74 На второ място, що се отнася до точка 169 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателката отбелязва, че от точка 2.3.3.1 от окончателния доклад на OLAF е видно, че единственият упрек, който ѝ е бил отправен, като опит за възпрепятстване на разследването, е фактът, че е изпратила само едно електронно съобщение до един-единствен научен изследовател. Дори да се предположело, че изпращането на това единствено съобщение, в което тя просто била посочила на споменатия научен изследовател, че не бил длъжен да отговори на въпросника на OLAF, можело да се квалифицира като опит за възпрепятстване на разследването, съдържашката се в точка 169 от обжалваното съдебно решение констатация, че тя „многократно се е свързвала с някои научни изследователи“, представлявала явно изопачаване на фактите.
- 75 Според Комисията в точка 157 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че в спорното прессъобщение OLAF не е разкрила неточна информация, която изопачава изводите в окончателния ѝ доклад. При всички положения само достатъчно съществено нарушение на принципа за полагане на дължимата грижа можело да доведе до извъндоговорна отговорност на Съюза.
- 76 Освен това доводите на жалбоподателката срещу точка 169 от обжалваното съдебно решение също трябвало да се отхвърлят. Всъщност в подкрепа на претендираното твърдяно изопачаване жалбоподателката се позовавала на някои конкретни данни от окончателния доклад на OLAF, без да вземе предвид факта, че други данни в този доклад сочели, че тя също така се е свързала с научен изследовател, за да го уведоми, че не е бил длъжен да отговори на OLAF, и с друг научен изследовател, за да коригира той първоначалните си отговори. Освен това OLAF приела, че спонтанното оттегляне или изменение от страна на някои научни изследователи през същия период на отговорите, които те първоначално са дали, представлявало индикация, че тези научни изследователи са получили електронни писма със сходно съдържание.

2. Съображения на Съда

- 77 В точка 157 от обжалваното съдебно решение Общият съд по-специално приема, че от материалите по делото е видно, че като е използвала израза „[н]ито един от тези научни изследователи не е знаел“ в петия параграф от спорното прессъобщение, за да обозначи „някои научни изследователи“, OLAF не е разкрила неточна информация, която изопачава заключенията на окончателния ѝ доклад. В точка 169 от обжалваното съдебно решение, що се отнася до споменаването в четвъртия параграф от това прессъобщение на предполагаемите „опити“ за възпрепятстване на разследването от страна на жалбоподателката, Общият съд приема — както било видно от окончателния доклад на OLAF — че по време на разследването OLAF е констатирала, че жалбоподателката многократно се е свързала с някои научни изследователи и че е счела тези действия за възпрепятстване на разследването ѝ.
- 78 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика изопачаването трябва ясно да личи от материалите по делото, без да е необходимо да се извършва нова преценка на фактите и доказателствата (решение от 25 юли 2018 г., *Orange Polska/Комисия*, С-123/16 Р, ЕУ:С:2018:590, т. 75 и цитираната съдебна практика). Изопачаване е налице, когато без да се основава на нови доказателства, преценката на съществуващите доказателства е явно неправилна (решение от 17 юни 2010 г., *Lafarge/Комисия*, С-413/08 Р, ЕУ:С:2010:346, т. 17 и цитираната съдебна практика).
- 79 Освен това, макар да е възможно изопачаването на доказателствата да се изразява в тълкуване на документ, което явно противоречи на съдържанието му, все пак това изопачаване трябва ясно да личи от представените пред Съда материали по делото и да предполага, че Общият съд очевидно е надхвърлил границите на разумната преценка на тези доказателства. В това отношение не е достатъчно да се покаже, че даден документ би могъл да се тълкува по начин, различен от възприетия от Общия съд (решение от 16 февруари 2023 г., *Комисия/Италия и Испания*, С-635/20 Р, ЕУ:С:2023:98, т. 127 и цитираната съдебна практика).
- 80 С оглед на тази съдебна практика фактическите констатации, направени от Общия съд в точки 157 и 169 от обжалваното съдебно решение, биха могли да бъдат оспорени само ако се докаже, че от представените пред Общия съд доказателства ясно следва, че тези констатации са неправилни.
- 81 Що се отнася, на първо място, до точка 157 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателката упреква Общия съд, че е изопачил както спорното прессъобщение, така и заключенията от окончателния доклад на OLAF.
- 82 В това отношение следва да се припомни, че в пети параграф, трето изречение от спорното прессъобщение OLAF посочва, че „се [е] свърза[ла] с някои научни изследователи, за които се предполага, че са участвали в научноизследователския проект“. Следователно съдържащата се в следващото изречение констатация, че „[н]ито един от тях не е знаел, че името му е свързано с проекта, нито е знаел за банковата сметка, открита на негово име, или за каквото и да било плащане в негова полза“, трябва да се разбира в смисъл, че се отнася до всички научни изследователи, с които се е свързала OLAF.

- 83 Следователно, от една страна, като тълкува в посочената точка 157 това последно изречение от спорното пресъобщение в смисъл, че OLAF иска да констатира, че някои от научните изследователи, с които се е свързала, не са знаели, че имената им са свързани с проекта, нито са знаели за банковите сметки, открити на тяхно име или за каквито и да било плащания в тяхна полза, докато спорното пресъобщение може да се разбира само в смисъл, че се отнася до всички научни изследователи, с които OLAF се е свързала, Общият съд е изопачил съдържанието му.
- 84 От друга страна, що се отнася до твърдяното изопачаване на заключенията в окончателния доклад на OLAF, следва да се отбележи, че от посочените заключения в точка 2.3.3.2 от този доклад, е видно, че десет научни изследователи, за които се предполага, че са участвали в научноизследователския проект, са отговорили на въпросника на OLAF и „са потвърдили, че са участвали в проекта „MINATRAN“. Освен това е видно, че „[в]ъпреки това някои научни изследователи не са потвърдили нито разходите, които са били декларирани от [Университета „Аристотел“] от тяхно име, нито притежаването на гръцка банкова сметка“. При това положение е очевидно, че противно на това, което следва от спорното пресъобщение, не всички научни изследователи, с които OLAF се е свързала, не са знаели, че имената им са свързани с научноизследователския проект и за банковите сметки, открити на тяхно име или за плащане в тяхна полза. Следователно Общият съд е изопачил заключенията на посочения окончателен доклад, като е приел в точка 157 от обжалваното съдебно решение, че OLAF не е разкрила неточна информация в пети параграф от спорното пресъобщение.
- 85 Що се отнася, на второ място, до точка 169 от обжалваното съдебно решение, от текста на точка 2.3.3.1 от окончателния доклад на OLAF, на която се позовава жалбоподателката, е видно, че като опит за възпрепятстване на разследването тя е упрекната, че е изпратила едно електронно съобщение до един-единствен научен изследовател, докато спорното пресъобщение се позовава абстрактно на множество опити за възпрепятстване. Не е очевидно обаче, че в тази точка от окончателния доклад OLAF е възнамерявала да обхване изчерпателно опитите за възпрепятстване, в които е упрекната жалбоподателката.
- 86 Така, не е очевидно, че Общият съд е изопачил окончателния доклад на OLAF, като е приел в точка 169 от обжалваното съдебно решение — както е видно от този доклад — че OLAF е констатирала по време на разследването си, че жалбоподателката многократно се е свързала с някои научни изследователи и че е счела тези действия за възпрепятстване на разследването ѝ.
- 87 Следователно третото основание за обжалване трябва да се уважи само в частта, в която Общият съд е отхвърлил основанието, изведено от нарушение на правото на добра администрация, що се отнася до пети параграф от спорното пресъобщение.
- 88 Тъй като първото и второто основание, както и част от третото основание за обжалване са уважени, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която Общият съд отхвърля искането в исковата молба Комисията да бъде осъдена да поправи вредите, произтичащи от нарушението от страна на OLAF на задълженията ѝ по Регламент 2018/1725, на принципа на презумпцията за невиновност и на правото на добра администрация.
- 89 Жалбата трябва да се отхвърли в останалата си част.

VI. По иска пред Общия съд

- 90 Съгласно член 61, първа алинея, второ изречение от Статута на Съда на Европейския съюз, в случай че отмени решението на Общия съд, Съдът може да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.
- 91 Това не е така в настоящия случай.
- 92 Всъщност Общият съд не е проверил дали, като е публикувала спорното прессъобщение, OLAF е нарушила презумпцията за невинност, посочена в член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2013 и закрепена в член 48, параграф 1 от Хартата във връзка с член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, нито пък дали, ако е налице такова нарушение, са изпълнени изискваните условия за констатиране на извъндоговорната отговорност на Съюза по член 340 ДФЕС.
- 93 При това положение фазата на производството не позволява да се постанови окончателно решение по делото.

VII. По съдебните разноски

- 94 Тъй като делото трябва да се върне на Общия съд за ново разглеждане, Съдът не следва да се произнася по съдебните разноски, направени в производството по обжалване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

- 1) **Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз от 4 май 2022 г., ОС/Комисия (Т-384/20, EU:T:2022:273), в частта, в която Общият съд отхвърля искането в исковата молба Европейската комисия да бъде осъдена да поправи вредите, произтичащи от нарушението от страна на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) на задълженията ѝ по Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО, на принципа на презумпцията за невинност и на правото на добра администрация.**
- 2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**
- 3) **Връща дело Т-384/20 на Общия съд на Европейския съюз за ново разглеждане.**
- 4) **Не се произнася по съдебните разноски.**

Подписи